

**Predigt zum 14. Sonntag nach Trinitatis, 21.9.2025,
Erlöserkirchengemeinde Düsseldorf (SELK),
Pfr. Gerhard Triebe**

1. Thessalonicher 5,11-24:

اول تسالونیکیان ۵، آیات ۱۱ تا ۲۴

رسول می‌نویسد: ۱۱ یکدیگر را دلگرم کنید و هر کس دیگری را بسازد (تشویق نماید و تسلی دهد)، همان‌طور که اکنون نیز انجام می‌دهید. ۱۲ اما از شما خواهش داریم، ای برادران و خواهران: کسانی را که در میان شما زحمت می‌کشند و در خداوند بر شما ریاست می‌کنند و شما را پند می‌دهند، محترم بشمارید. ۱۳ به‌خاطر کارشان، آنان را در محبت هرچه بیشتر ارج نهید. در میان خود در صلح و آرامش باشید. ۱۴ همچنین شما را اندرز می‌دهیم: سهل‌انگاران را توبیخ کنید، دلسردان را دلگرم سازید، ناتوانان را پشتیبانی کنید، و با همه بردبار باشید. ۱۵ مراقب باشید که هیچ‌کس بدی را با بدی پاسخ ندهد، بلکه همیشه در پی نیکویی باشید، برای یکدیگر و برای همه. ۱۶ همواره شادمان باشید، ۱۷ پیوسته دعا کنید، ۱۸ در هر چیز شکرگزار باشید؛ زیرا این خواست خدا در مسیح عیسی برای شماست. ۱۹ روح را خاموش نسازید. ۲۰ پیام‌های نبوی را خوار بشمارید. ۲۱ همه‌چیز را بیازمایید و آنچه نیکوست نگاه دارید. ۲۲ از هر گونه شر بپرهیزید. ۲۳ و خود خدای صلح، شما را از هر جهت تقدیس کند و روح و جان و بدن شما را بی‌عیب و محفوظ نگاه دارد، برای آمدن خداوند ما عیسی مسیح. ۲۴ او که شما را می‌خواند وفادار است و این را نیز انجام خواهد داد.

جماعت عزیز، سه هفته پیش تصمیم گرفتیم که از دوران پیش‌رو، زمانی که جایگاه شبانی خالی خواهد بود، برای بازسازی اساسی خانه‌ی شبانی استفاده کنیم. بعد از هفتاد سال، کارهای زیادی لازم است انجام شود: سیم‌کشی برق دیگر مطابق استانداردهای امروزی نیست، دیوارها و سقف به‌خوبی عایق‌بندی نشده‌اند و سیستم گرمایش همراه با لوله‌های آب و فاضلاب باید نوسازی شود. بنابراین سال آینده اینجا یک پروژه‌ی ساختمانی بزرگ خواهیم داشت.

حتی رسول پولس هم در اینجا از یک کارگاه ساختمانی سخن می‌گوید. با این تفاوت که او در این کارگاه، ساختمانی در نظر ندارد، بلکه جماعت را. او می‌گوید: «هر کس دیگری را بسازد» (آیه ۱۱). بنابراین جماعت فقط مکانی نیست که انسان بتواند در آن نیرو بگیرد. البته چنین هم هست، و من هر یکشنبه می‌کوشم تا این را هرچه بیشتر منتقل کنم. اما امروز موضوع در درجه‌ی نخست این نیست که ما حالمان بهتر شود و شجاعت و نیروی تازه پیدا کنیم. امروز سخن از این است که ما یکدیگر را بسازیم.

جایی که این وظیفه جدی گرفته نشود - حداقل به اندازه‌ی انتظاری که ما از جماعت داریم - خیلی راحت ممکن است از جامعه‌ی مسیحی دل‌مان ناامید شود، همان‌طور که خود من این را دیده‌ام. یادم می‌آید یک همکار جوان بود که برایش خیلی مهم بود یک گروه جوانان در جماعتش بسازد. او تمام انرژی و وقتش را برای این کار گذاشت. اما بارها احساس می‌کرد که گروه خیلی عقب‌تر از چیزی است که او لازم و ممکن می‌دانست. یک بار در یک اردو، قرار بود از هر نفر ویژگی مثبت او گفته شود، اما او - که خودش هم ناراحت شد - نتوانست چیزی بگوید. چیزهای زیادی به ذهنش آمد، ولی نه نکات مثبت دیگران. البته در بعضی از انتقادهایش حق داشت، اما حالا فهمید

که بدون اینکه خودش متوجه باشد، نوعی «کوری نسبت به نکات مهم» در او رخنه کرده بود. چقدر خوب است که همیشه می‌توانیم دوباره شروع کنیم! سخنان پولس می‌تواند مسیر درست را به ما نشان دهد. جماعت «آرمانی»، جماعتی که هیچ‌وقت ناامید نمی‌کند و همیشه چیزی برای بخشیدن و ارائه دارد، شاید بعضی‌ها دنبال آن باشند. و گاهی همین اشتیاق باعث شکل‌گیری گروه‌های جدید و جداگانه می‌شود.

به همین دلیل، ارزش دارد کمی تأمل کنیم و دریابیم هدیه‌ای که با جماعت خود دریافت کرده‌ایم، واقعاً در چیست. این هدیه، زندگی در جامعه‌ای بی‌تنش و همیشه هماهنگ نیست. حتی ما مسیحیان نیز ضعف‌ها و محدودیت‌های انسانی خود را داریم. هدیه‌ی واقعی در این است که در این جماعت، انسان‌هایی با هم پیوند خورده‌اند که زندگی‌شان بر اساس این حقیقت است که خدا آن‌ها را همان‌گونه که هستند می‌پذیرد. و به همین دلیل، آن‌ها نیز می‌توانند یکدیگر را با همه تفاوت‌ها و ضعف‌هایشان بپذیرند، از خدا و یکدیگر طلب بخشش کنند و آن را به همدیگر ببخشند، یکدیگر را در راه پیروی از عیسی تشویق و نصیحت کنند. این مسیر همواره ضروری است. جماعت، دنیای کامل و بی‌نقص نیست؛ بلکه همیشه یک کارگاه در حال ساخت است، می‌توان گفت: «جزیره‌ای بازسازی‌شده» در میان دنیایی آسیب‌دیده. و همین کارگاه است که برای کسانی که اطراف ما هستند، امکان می‌دهد تا محبت و نیکی خدا را ببینند و آن را تجربه کنند.

با این نگاه، جماعت نه تنها یک هدیه است، بلکه یک مسئولیت و وظیفه هم هست. کسی که فکر می‌کند این یا آن جماعت، این کشیش یا آن گروه «چیزی به من نمی‌دهد»، می‌تواند از رسول پولس نگرشی کاملاً متفاوت بیاموزد. نه اینکه پرسد: «من چه چیزی دریافت می‌کنم؟»، بلکه باید پرسد: «من چه چیزی به جماعت می‌بخشم؟» و حتی شاید بتواند برای کسی که «چیزی به من نمی‌دهد» مفید و یاری‌رسان باشد. در جایی دیگر، پولس ما را به تمرین عکس این دیدگاه دعوت می‌کند. او می‌نویسد: «کسی که دزدیده است، دیگر دزدی نکند، بلکه کار کند و با دست خود آنچه لازم است فراهم آورد تا بتواند به دیگران بدهد.» آیا این «آنچه لازم است» نمی‌تواند دقیقاً همین باشد که ابتدا برای جماعت شکرگزار باشیم، همان‌گونه که هست، حتی وقتی کمی ناامیدیم، مانند آن مسئول گروه جوانان که گاهی از شرایط گروه ناامید می‌شد؟

پولس تقریباً در همه‌ی نامه‌هایش با سپاسگزاری مفصل از جماعت آغاز می‌کرد، حتی در برابر اهل کورینت که زندگی را برای او سخت کرده بودند و بخشی از رفتارهایشان واقعاً ناپسند بود. اما او ابتدا برای همان جماعت نیز شکر می‌کرد! پس بیایید به یاد داشته باشیم: «در همه چیز شکرگزار باشید» (آیه ۱۸). این توصیه نه تنها برای ما، بلکه خود برای پولس نیز راهنما بود. او می‌دانست درباره‌ی چه چیزی صحبت می‌کند وقتی به ما می‌گوید: «یکدیگر را تشویق کنید و هر کس دیگری را بنا کند» (آیه ۱۱) و «همیشه در پی نیکی باشید، برای یکدیگر و برای همه» (آیه ۱۵ ب).

جایی که افراد زیادی ساخته و تقویت شوند، جماعت هم ساخته و استوار می‌شود. هر جماعت همیشه چندین «کارگاه در حال ساخت» دارد که همه با آن‌ها آشنا هستند: مراسم پرستش، گروه‌های جماعت، موسیقی کلیسا، آموزش، جلسات هیئت مدیره و کمیته‌ها، کمک در مسائل عملی مانند اداره‌ها و سازمان‌ها، دیدارهای خانگی، و نیز فعالیت‌های خصوصی‌تر مثل گفت‌وگوهای فردی یا جمع‌های کوچک «دو یا سه نفره» در دعا و نیایش. این کارگاه‌ها اهمیت بیشتری از هر فعالیت

روزمره‌ی جماعت دارند. کاری که بر روی خانه‌ی شبانی انجام می‌شود، صرفاً یک «فعالیت بی‌هدف» نیست. هدف اصلی این است که بنیان حفظ شود و ساختمان برای آینده آماده گردد، تا نسل بعدی نیز بتواند در اینجا به عنوان جماعت زندگی و فعالیت کند و در ایمان، امید و محبت تقویت شود. همین‌طور در کارهای جماعت نیز، موضوع فقط انجام فعالیت‌ها نیست، بلکه رسیدن به هدفی روشن با همکاری و همراهی همگان است. همه چیز باید در خدمت این باشد که هر کس دیگری را بسازد و تقویت کند.

و منظور از همه‌ی این‌ها، تلاش ما برای یکدیگر در ایمان، امید و زندگی است. زیرا همه‌ی ما به این نیاز داریم:

➤ افرادی که در کنار ما بر خدا تکیه کنند، حتی وقتی او را درست نمی‌فهمیم،

➤ افرادی که ما را همان‌گونه که هستیم بپذیرند.

➤ افرادی که با ما امیدوار باشند و کمک کنند تا بر وعده‌های خدا زندگی کنیم.

این همان خدمت حیاتی است که می‌توانیم و باید برای یکدیگر انجام دهیم.

در ابتدا، پولس همه کسانی را در نظر دارد که مسئولیت در جماعت را بر عهده دارند: «کسانی را که در میان شما زحمت می‌کشند و در خداوند بر شما ریاست می‌کنند و شما را پند می‌دهند، محترم بشمارید و به‌خاطر کارشان در محبت ارج بیشتری نهید» (آیات ۱۲ و ۱۳). موضوع در اینجا تسلط و فرماندهی و اطاعت نیست؛ بلکه این است که آن‌ها به نمایندگی از شما، پیش شما می‌ایستند. آن‌ها در «خداوند» این مسئولیت را دارند، یعنی از جانب او و برای او عمل می‌کنند. آن‌ها مسئول‌اند – جایی که کاری را بر عهده دارند که از نگاه خدا کامل نیست، جایی که نصیحت یا تشویق می‌کنند، یا گناهان را می‌بخشند و در مواردی نیز حفظ می‌کنند. بنابراین، خدمت و مسئولیت آن‌ها باید در جماعت شناخته شود، ارج نهاده شود و ارزش‌گذاری شود. ما هم به عنوان جماعت، مسئولیت داریم نسبت به کسانی که برای ما مسئولیت بر عهده دارند: در رهبری و موعظه، در انتقال ایمان، در موسیقی کلیسا و مدیریت مالی، در مراقبت از ساختمان و زمین و همچنین از افرادی که اینجا گرد هم می‌آیند. همه کسانی که در این امور نقش دارند، نه تنها باید به ساخت و تقویت جماعت کمک کنند، بلکه خودشان نیز تقویت شوند. و جایی که این اتفاق می‌افتد، دوباره به نفع کل جماعت تمام می‌شود.

اولین و مهم‌ترین فرمان در «کارگاه ساخت جماعت» این است: «در میان خود صلح داشته باشید» (آیه ۱۳). این حکم باید مثل یک تابلو در همه جا نصب باشد، جایی که ما با هم کار می‌کنیم. صلح داشته باشید، «تا جایی که به شما بستگی دارد» – درست است – اما مسئولیت ما نیز هست که صلح میان خود را جست‌وجو کنیم و حفظ کنیم. پس از هر کاری که می‌تواند نظم و آرامش جماعت را بر هم بزند، دوری کنید: تحقیر دیگران، جر و بحث، صحبت پشت سر دیگران، کینه‌های پنهان و ناتوانی در بخشیدن. از صلح خدا زندگی کنید و بارهای خود را نزد او بگذارید، آن‌وقت نیازی نیست چیزی را به کسی پس بدهید. «مراقب باشید که هیچ‌کس بدی را با بدی پاسخ ندهد» (آیه ۱۵ الف). این‌ها، شرایط رشد روحانی‌اند که از عیسی آموخته‌ایم و بدون آن‌ها پیشرفتی ممکن

نیست، جماعت عزیز. بی‌صلحی در جماعت مانند هجوم زمستان است که ادامه‌ی ساخت و ساز را به شدت سخت می‌کند. کارگرانی که خانه‌ی شبانی ما را بازسازی می‌کنند، لازم نیست از صمیم قلب یکدیگر را دوست داشته باشند، اما باید همدیگر را بفهمند و بتوانند به یکدیگر اعتماد کنند، وگرنه آسیب و خرابی رخ می‌دهد. همین‌طور جماعت ما نیز بدون درک و فهم متقابل، بدون کلمات و نشانه‌های روشن و بدون اعتماد به یکدیگر، ساخته نخواهد شد و نمی‌تواند دوران خالی بودن جایگاه شبانی را سالم پشت سر بگذارد.

پولس آنچه درباره‌ی ساخت و تقویت جماعت می‌گوید را به شکلی به‌یادماندنی جمع‌بندی می‌کند. از یک سو، موضوع نصیحت و اندرز است و از سوی دیگر، تسلی و پشتیبانی. و هر دوی این‌ها باید با صبر و بردباری همراه باشد: «کسانی که نمی‌خواهند کار کنند، سرشان را به راه آورید» (آیه ۱۴)، تا وقتی مسیح باز می‌گردد، آن‌ها را به عنوان تنبل‌ها نیابد، بلکه به عنوان افرادی که خود برای زندگی‌شان تلاش می‌کنند و به دیگران کمک می‌کنند، ببیند. «دل‌سردان را تسلی دهید» – یعنی به ویژه به کسانی که ناامید و افسرده‌اند، توجه کنید. جماعت تنها از مسیحیان قوی، مصمم و آماده‌ی تحمل رنج تشکیل نشده است. برخی از اعضا، مانند تعمیدشدگان امروز، هنوز در آغاز مسیر خود به عنوان مسیحی هستند. آن‌ها به حمایت و ویژه‌ی ما نیاز دارند تا در ایمان رشد کنند و بالندگی پیدا کنند. چه قدر مهم و دلگرم‌کننده است وقتی در زمان‌های سخت، کسی هست که به ما بگوید وضعیت واقعی ما چیست، از وقتی که خدا ما را فرزندان خود کرده و چه چیزی در انتظار ماست وقتی او همه چیز را به هدف می‌رساند. پس تا آن زمان، این توصیه نه فقط برای تازه‌واردان، بلکه برای همه‌ی ما نیز صادق است: «ناتوانان را یاری دهید»، به آن‌ها توجه کنید و: «با همه بردبار باشید».

پایه و اساس چنین ساخت و تقویتی، ارتباط با خداست. او «خدای صلح» است (آیه ۲۳ و ۲۴)، کسی که پل‌ها را جایی که شکاف‌ها بود ساخته، جماعت را بازسازی کرده و خودش نیز آن ارتباطی را که برقرار کرده، حفظ می‌کند. تمام آنچه پولس ما را به آن دعوت و تشویق می‌کند، در چارچوب کاری است که خدا پیش از این انجام داده، اکنون انجام می‌دهد و در آینده نیز انجام خواهد داد. بدون این، ما چه می‌شدیم؟ بدون او، چه جماعتی را سرور بازگشته می‌یافت؟ همه‌ی پندها و اندرزها بی‌اثر می‌شدند، اگر خدای وفادار حضور نداشت، کسی که تضمین می‌کند ما «کاملاً مقدس» شویم، انسان‌هایی مطابق خواست او باشیم، و به هدف زندگی خود برسیم: «بی‌عیب و سالم» در حضور او بایستیم و پیوسته با او در ارتباط کامل باشیم. بر این اساس می‌توانیم بنا کنیم و در این «کارگاه ساخت جماعت» حرکت کنیم – حتی اگر گاهی کار دشوار، خسته‌کننده و طاقت‌فرسا باشد. آمین.